

w sprawie uznania za bezzasadne wezwania p. do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego podjęciem przez Radę Miejską w Łodzi uchwały Nr C/1834/10 z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu – Łódź Sp. z o.o. wykonywania zadania własnego Miasta Łodzi z zakresu lokalnego transportu zbiorowego.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420 i Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 28, poz. 142 i 146, Nr 40, poz. 230 i Nr 106, poz. 675 oraz z 2011 r. Nr 21, poz. 113, Nr 117, poz. 679, Nr 134, poz. 777 i Nr 149, poz. 887), Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

§ 1. Wezwanie p. dotyczące usunięcia naruszenia prawa spowodowanego podjęciem przez Radę Miejską w Łodzi uchwały Nr C/1834/10 z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu – Łódź Sp. z o.o. wykonywania zadania własnego Miasta Łodzi z zakresu lokalnego transportu zbiorowego, uznaje się za bezzasadne z uwagi na okoliczności wskazane w uzasadnieniu stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 2.1. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Łodzi do ustanowienia pełnomocnika procesowego do zastępowania Rady Miejskiej w Łodzi przed sądami administracyjnymi wszystkich instancji w przypadku wniesienia skargi przez Wzywającą.

2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej do przekazania Wzywającej niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi
Tomasz Kacprzak
Tomasz KACPRZAK

Załącznik
do uchwały Nr XVIII/323/11
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia 24 sierpnia 2011 r.

UZASADNIENIE

Pani ... powołując się na art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) wezwała Radę Miejską w Łodzi do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego podjęciem przez Radę Miejską w Łodzi uchwały Nr C/1834/10 z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu – Łódź Sp. z o.o. wykonywania zadania własnego Miasta Łodzi z zakresu lokalnego transportu zbiorowego.

Wzywająca zarzuciła zaskarżonej uchwale, iż likwiduje konkurencję i tworzy pozycję monopolistyczną MPK- Łódź Sp. z o.o. wbrew wytycznym UE, sformułowanym w Rozporządzeniu (WE) Nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącym usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70.

Nadto Wzywająca wskazała, iż autorzy projektu ww. uchwały celowo i w sposób świadomy wprowadzili w błąd radnych i Prezydenta Miasta Łodzi oraz narazili na niebezpieczeństwo użytkowników autobusu linii 58, mieszkańców Osiedla Stoki oraz dojeżdżających do szpitali, szkół, domów pomocy społecznej. Ponadto Wzywająca wniosła o ukaranie osób odpowiedzialnych za nieprzekazanie niniejszej uchwały do Wojewody Łódzkiego celem publikacji w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

Stanowisko Wzywającej nie zasługuje na uwzględnienie.

W dniu 3 listopada 2010 r. Rada Miejska w Łodzi podjęła uchwałę Nr C/1834/10 w sprawie powierzenia Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu – Łódź Sp. z o.o. wykonywania zadania własnego Miasta Łodzi z zakresu lokalnego transportu zbiorowego. Gmina Łódź realizując zapisy ustawy o samorządzie gminnym zobowiązana jest do zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty, m.in. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Dotychczas usługi lokalnego transportu zbiorowego były realizowane przez MPK – Łódź Sp. z o.o. na podstawie umowy nr 18/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. o świadczenie usług przewozowych na liniach komunikacyjnych lokalnego transportu. Wobec powyższego, zapewniając ciągłość realizacji zadania własnego gminy podjęto decyzję o powierzeniu z dniem 1 stycznia 2011 r. usług przewozowych oraz usług bezpośrednio z nim związanych Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu – Łódź Sp. z o.o. Decyzja w sprawie powierzenia Spółce wykonywania zadania własnego z zakresu lokalnego transportu zbiorowego została podjęta przy uwzględnieniu spełnienia przez MPK – Łódź Sp. z o.o. przesłanki podmiotu wewnętrznego, o którym mowa w Rozporządzeniu (WE) Nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r.

Stosownie do art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym „Każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.”

W ramach niekwestionowanej teorii obiektywnej interesu prawnego przyjmuje się, że musi istnieć kreujący go przepis prawa materialnego dający określonym podmiotowi możliwość uzyskania ochrony w postępowaniu administracyjnym. Istotą interesu prawnego stanowi więc jego związek z konkretną normą prawa administracyjnego, wywodzącą się

3

nie tylko z przepisów materialnych, która musi być określona i wyodrębniona spośród innych norm. Powołanie się na taki przepis nie przesądza jeszcze o istnieniu interesu prawnego osoby inicjującej postępowanie administracyjne. Konieczne jest bowiem dodatkowe wykazanie, że w konkretnej sprawie jest **on realny, indywidualny, własny i bezpośredni**. Są to najczęściej wymieniane elementy bądź cechy interesu prawnego obok np. jego sprawdzalności czy możliwości uzyskania korzyści (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 kwietnia 2011 r. II GSK 402/2010 LexPolonica nr 2515695).

Konstrukcja regulacji zawartej w art. 101 ustawy o samorządzie gminnym nie budzi zatem żadnych wątpliwości. Dopiero naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego skargę na uchwałę rady gminy otwiera drogę do merytorycznego jej rozpoznania. Inaczej mówiąc, ustawodawca nie wiąże wyłącznie możliwości wniesienia skargi na uchwałę w zakresie administracji publicznej z samym posiadaniem interesu prawnego, ale wymaga aby ta okoliczność bezpośrednio wiązała się z naruszeniem interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego skargę.

Mając powyższe na uwadze twierdzenia Wzywającej nie zasługują na uwzględnienie. Wzywająca niewątpliwie nie ma interesu prawnego w skarżeniu opisanej uchwały, należy bowiem zauważyć, iż wzywająca wbrew przesłankom wynikającym dlań z art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, nie wskazała bowiem **konkretnej normy prawa administracyjnego, do naruszenia której doprowadziła skarżona uchwała**.

W wyroku z dnia 4 listopada 2003 r. Trybunału Konstytucyjnego, sygn. SK 30/2002 LexPolonica nr 365407) wskazał, iż: „Zgodnie z art. 101 ust. 1 usg legitymowanym do wniesienia skargi jest „każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej”. Legitymacja ta opiera się na twierdzeniu danego podmiotu, że uchwała narusza **jego interes prawny lub uprawnienie** i stanowi podstawę zaskarżenia danej uchwały podjętej przez jednostkę samorządu terytorialnego. Skarga na podstawie art. 101 nie ma charakteru actio popularis - podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią **konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy** bądź wreszcie innego podmiotu, który jest mieszkańcem danej gminy lub jest z tą gminą związany prawnie w inny sposób (np. jest właścicielem nieruchomości położonej na terenie gminy).”

Idąc dalej, skoro skarga na podstawie art. 101 ustawy nie ma charakteru actio popularis, tak więc nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego.

A zatem skoro Wzywająca nie wykazała naruszenia interesu prawnego opartego na przepisach prawa materialnego, polegającym na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy podjęciem aktu (uchwały) a jej własną, indywidualną i prawnie gwarantowaną sytuacją to prowadzi do wniosku, że nie ma ona legitymacji procesowej do zaskarżenia przedmiotowej uchwały.

Odnosząc się na zakończenie do zarzutu nieprzesłania ww. uchwały do Wojewody Łódzkiego i braku jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego należy wyjaśnić, iż wbrew twierdzeniom wzywającej uchwała została przekazana do Wojewody Łódzkiego natomiast brak publikacji wynika z faktu, iż ww. akt prawny stosownie do art. 42 w związku z art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym nie należy do kategorii uchwał statuujących akty prawa miejscowego i w związku z powyższym nie podlega publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

Mając na uwadze powyższe, wezwanie do usunięcia naruszenia prawa jest bezzasadne.

Tomasz Kozłowski